

солдатитъ са зачу смѣхъ, шыгуване . . . Тълпата ожи-
вѣ . . . И єсни защахъ, — Генералътъ продължава . . .

— За какво той говори съ васъ? Питахъ отпослѣ ед-
ного отъ тѣхъ.

— Орель! . . . Само какъ той може да разбира сол-
датската душа — чудесно . . . Точно като свой братъ
. . . У единого пита кога ще станешь офицеринъ? То-
зи, извѣстно, смѣе са. . . Никога, ваше-ство, нѣма да бѫ-
дж. Но, лошъ солдатинъ си значи . . . Нѣ, ето, мойтъ дѣ-
до, точно такъвъ мужикъ бѣше както и ти, отъ прѣдадес-
нитѣ..... Земята конаялъ, а послѣ генералъ станжалъ!!!....

— Той е нашъ! Забѣлѣжи другъ солдатинъ.

— То есть какъ нашъ? удивихъ са азъ.

— Той е най правиленъ, както си е отъ мужическа
порода! . . . съ гордость подтвърди той.

— Изъ нашите, братко, тъй сѫщо — истински изализатъ.
Слѣдъ него — като у Христа задъ назвата.

— Говорятъ че неговий дѣдо напредъ билъ Кобелевъ,
а отпослѣ като го повишили Скобелевъ нарекли . . .

Слѣдъ това такивато раеходки съ солдатиѣ, станахъ
за Скобелева обично дѣло. Тукъ той са запознаваше съ
тѣхъ, а и тѣ го изучвахъ.

— Ей, братко, въ душата ти живѣтъ влпза.

— Ей, ето какъ, трѣбва право да говоришъ, ето са-
женна презъ землята вижда!

— Той не са страхува . . . Той себе си ще покаже.
И дѣйствително са показа . . .

III.

Първий пътъ подъ истинскиятъ огнь го видѣхме на Ду-
навътъ на 6 Юни.

На четири верста отъ Гюргево къмъ вѣстокъ — казаш-
ка чардакна станчка и построена отъ саперитѣ кълибка.
Тукъ стоеше никетъ, а паоколо лагерътъ — 30 драгуунский
казашкий полкъ, една стотия пластуни и малъкъ отрядъ
сапери. Това място са назоваваше — Малоружъ. На срѣ-
ща на турската страна на Дунавътъ — единъ хълмъ съ
силенъ фортъ, отъ който рядомъ до Русчукъ са проостира-
ше фронта на добре въоружени батареи. Отъ тамъ, на на-
шиятъ брѣгъ въ Малоружъ стрѣляхъ безпрестанно. Тур-